

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 192 (XXXVI) — Nr. 467

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 21 mai 2024

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
533.	— Hotărâre pentru aprobarea Strategiei naționale împotriva traficului de persoane pentru perioada 2024—2028.....
	2
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
918.	— Ordin al ministrului finanțelor privind aprobarea contractării de către Ministerul Finanțelor a operațiunii de răscumpărare anticipată a unor serii de obligațiuni denominate în euro scadente în data de 28 octombrie 2024 și în data de 29 octombrie 2025 și de preschimbare a acestora sau a unei părți din acestea cu obligațiuni noi sau o parte din acestea și contractarea unor împrumuturi pe piețele externe de capital în cadrul Programului-cadru de emisiuni de titluri de stat „Medium Term Notes”, în sumă totală de până la 3,5 miliarde euro și desemnarea administratorilor tranzacției .....
	3
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 5 din 25 martie 2024 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii)	4–8

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru aprobarea Strategiei naționale împotriva traficului de persoane pentru perioada 2024—2028

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 25 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Strategia națională împotriva traficului de persoane pentru perioada 2024—2028, denumită în continuare *Strategie națională*, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Agenția Națională împotriva Traficului de Persoane, ministerele și celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, instituția prefectului, precum și autoritățile

administrației publice locale sunt responsabile de îndeplinirea obiectivelor specifice domeniului lor de activitate, prevăzute în Strategia națională.

Art. 3. — Fondurile necesare îndeplinirii obiectivelor prevăzute în Strategia națională se asigură de la bugetul de stat, din fonduri externe nerambursabile, din alte surse legal constituite, în limita prevederilor bugetare aprobate, în condițiile legii, ordonatorilor de credite implicați.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru, ministrul afacerilor interne,

Marian-Cătălin Predoiu

Ministrul afacerilor externe,

Luminița-Teodora Odobescu

p. Ministrul muncii și solidarității sociale,

Mădălin-Cristian Vasilcoiu,

secretar de stat

Ministrul educației,

Ligia Deca

Ministrul sănătății,

Alexandru Rafila

Ministrul dezvoltării,

lucrărilor publice și administrației,

Adrian-Ioan Veștea

p. Ministrul economiei,

antreprenoriatului și turismului,

Flavius Constantin Nedelcea,

secretar de stat

Ministrul investițiilor și proiectelor europene,

Adrian Căciu

p. Ministrul familiei,

tineretului și egalității de șanse,

Domnica-Doina Pârcălabu,

secretar de stat

p. Ministrul transporturilor și infrastructurii,

Bogdan-Stelian Mîndrescu,

secretar de stat

Ministrul cercetării, inovării și digitalizării,

Bogdan-Gruia Ivan

Ministrul finanțelor,

Marcel-Ioan Boloș

București, 16 mai 2024.

Nr. 533.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, București.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR

ORDIN

privind aprobarea contractării de către Ministerul Finanțelor a operațiunii de răscumpărare anticipată a unor serii de obligațiuni denominate în euro scadente în data de 28 octombrie 2024 și în data de 29 octombrie 2025 și de preschimbare a acestora sau a unei părți din acestea cu obligațiuni noi sau o parte din acestea și contractarea unor împrumuturi pe piețele externe de capital în cadrul Programului-cadru de emisiuni de titluri de stat „Medium Term Notes”, în sumă totală de până la 3,5 miliarde euro și desemnarea administratorilor tranzacției

Având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările și completările ulterioare, și ale Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.470/2007, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, cu modificările și completările ulterioare, al prevederilor pct. 4.1.a), b) 2 subpct. 10 și 11 și pct. 4.1.a), b) 21 subpct. 5.7, 5.10, 5.11 și 5.12 din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.470/2007, cu modificările și completările ulterioare, precum și al prevederilor art. 3 din Hotărârea Guvernului nr. 1.264/2010 pentru aprobarea programului-cadru de emisiuni de titluri de stat „Medium Term Notes”, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul finanțelor emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se aprobă:

a) operațiunea de răscumpărare anticipată a seriilor de obligațiuni denominate în euro scadente în data de 28 octombrie 2024, cupon 2,875%, și în data de 29 octombrie 2025, cupon 2,75%, denumite în continuare „obligațiunile răscumpărate”, și de preschimbare a acestora sau a unei părți din acestea cu obligațiuni noi sau o parte din acestea prin contractarea unui împrumut pe piețele externe de capital în cadrul Programului-cadru de emisiuni de titluri de stat „Medium Term Notes”, prin lansarea unei serii de obligațiuni denominate în euro având maturitatea de 8 ani, care vor putea fi preschimbate în tot sau în parte cu toate sau o parte din obligațiunile răscumpărate; și

b) contractarea de către Ministerul Finanțelor a unui împrumut pe piețele externe de capital în cadrul Programului-cadru de emisiuni de titluri de stat „Medium Term Notes”, prin lansarea unei serii noi de obligațiuni denominate în euro, cu maturitatea de 13 ani.

Cele două împrumuturi menționate mai sus sunt denumite în continuare „emisiune” și vor fi în sumă totală de până la 3,5 miliarde euro.

(2) Suma finală aferentă atât operațiunii de răscumpărare anticipată și preschimbare, cât și cea aferentă emisiunii noi, maturitatea, cuponul, numărul de serii, precum și ceilalți termeni și condiții financiare urmează să fie stabilite la momentul lansării tranzacției, în funcție de condițiile de piață.

Art. 2. — Emisiunea este administrată de către BNP Paribas, Citigroup Global Markets Europe AG, Erste Group Bank AG, HSBC Continental Europe, Erste Bank, JP Morgan SE și Société Générale.

Art. 3. — Suma aferentă emisiunii se virează în contul de valută deschis pe numele Ministerului Finanțelor la Banca Națională a României și se utilizează pentru finanțarea deficitului bugetar, refinanțarea și rambursarea anticipată a datoriei publice guvernamentale și finanțarea necesară asigurării colateralului aferent tranzacțiilor cu instrumente financiare derivate, în conformitate cu prevederile legislației în vigoare privind datoria publică.

Art. 4. — Plata serviciului datoriei publice aferentă emisiunii se asigură conform legislației în vigoare privind datoria publică.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul finanțelor,
Marcel-Ioan Boloș

București, 20 mai 2024.
Nr. 918.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 5 din 25 martie 2024

Dosar nr. 117/1/2024

Mariana Constantinescu — vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Ionel Barbă — președintele delegat al Secției de contencios administrativ și fiscal

Carmen Elena Popoiag — președintele delegat al Secției I civile

Marian Budă — președintele delegat al Secției a II-a civile

Eleni Cristina Marcu — președintele delegat al Secției penale

Carmen Maria Ilie — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Mădălina-Elena Vladu-Crevon — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Andreea Marchidan — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Bogdan Cristea — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Alina Nicoleta Ghica-Velescu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Ștefania Dragoie — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Elena-Diana Tămașă — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Decebal Constantin Vlad — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Mihnea Adrian Tănase — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Liliana Vișan — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Daniel Gheorghe Severin — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Alina Pohrib — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Adrian Remus Ghiculescu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Cristinel Grosu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Simona Lala Cristescu — judecător la Secția I civilă

Daniel Marian Drăghici — judecător la Secția I civilă

Carmen Sandu-Necula — judecător la Secția a II-a civilă

Diana Manole — judecător la Secția a II-a civilă

Cristina Rotaru-Radu — judecător la Secția penală

Oana Burnel — judecător la Secția penală

1. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 117/1/2024 este legal constituit conform dispozițiilor art. 516 alin. (1) din Codul de procedură civilă și ale art. 31 alin. (3) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror-șef al Secției judiciare, Antonia Eleonora Constantin.

4. La ședința de judecată participă domnul Cristian Balacciu, magistrat-asistent-șef în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 32 din Regulament.

5. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ia în examinare sesizarea formulată de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov ce formează obiectul Dosarului nr. 117/1/2024.

6. Magistratul-asistent-șef prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar au fost depuse raportul întocmit de judecătorii-raportori, punctul de vedere al procurorului general și o precizare ulterioară în sensul achiesării la soluția propusă prin raport.

7. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, doamna judecător Mariana Constantinescu, președintele completului, acordă cuvântul reprezentantului procurorului general asupra recursului în interesul legii.

8. Reprezentantul procurorului general susține că sesizarea este inadmisibilă, având în vedere că problema de drept ce formează obiectul recursului în interesul legii a fost dezlegată anterior prin Decizia nr. I din 12 februarie 1996 a Curții Supreme de Justiție — Secțiile Unite.

9. Nefiind întrebări pentru reprezentantul procurorului general, doamna judecător Mariana Constantinescu, președintele completului, declară dezbaterile închise, iar completul de judecată rămâne în pronunțare asupra sesizării.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și obiectul recursului în interesul legii

10. Prin Hotărârea nr. 117 din 20 decembrie 2023, Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție cu soluționarea recursului în interesul legii ce vizează următoarea problemă de drept:

Dacă prevederile art. 1 alin. (2) lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor

persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, au în vedere și persoanele înrolate în armata maghiară, care au fost constituite prizonieri de către partea sovietică după data de 23 august 1944 sau, fiind constituite ca atare, înainte de această dată, au fost menținute în captivitate după data de 23 august 1944?

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

11. *Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare (Decretul-lege nr. 118/1990)*

Art. 1 — „(1) Constituie vechime în muncă și se ia în considerare la stabilirea pensiei și a celorlalte drepturi ce se acordă, în funcție de vechimea în muncă, timpul cât o persoană, după data de 6 martie 1945, pe motive politice:

a) a executat o pedeapsă privativă de libertate în baza unei hotărâri judecătorești rămase definitivă sau a fost lipsită de libertate în baza unui mandat de arestare preventivă pentru infracțiuni politice;

b) a fost privată de libertate în locuri de deținere în baza unor măsuri administrative sau pentru cercetări de către organele de presiune;

c) a fost internată în spitale de psihiatrie;

d) a avut stabilit domiciliu obligatoriu;

e) a fost strămutată într-o altă localitate;

f) a participat în acțiuni de împotrivire cu arma în mână și de răsturnare prin forță a regimului comunist până la data de 31 decembrie 1964.

(2) De aceleași drepturi beneficiază și persoana care: (...)

b) a fost constituită în prizonier de către partea sovietică după data de 23 august 1944 ori, fiind constituită ca atare, înainte de această dată, a fost reținută în captivitate după încheierea armistițiului, indiferent de locul reținerii.”

Art. 4. — „(1) Persoanele care s-au aflat în situațiile prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. a), b), e) și f) și alin. (2) au dreptul la o indemnizație lunară de 700 lei pentru fiecare an de detenție, strămutare în alte localități, deportare în străinătate sau prizonierat, indiferent dacă sunt sau nu sunt pensionate.”

Art. 5. — (...) „(7) Copilul născut după încetarea situațiilor prevăzute la art. 1 alin. (1) și (2) are dreptul la o indemnizație lunară în cuantum de 50% din indemnizația de care ar fi beneficiat părintele său decedat, stabilită conform prevederilor art. 4 la data depunerii cererii de către copil.”

III. Orientările jurisprudențiale divergente

12. Autorul sesizării a susținut că nu există un punct de vedere unitar asupra problemei de drept ce formează obiectul recursului în interesul legii, fiind conturate două orientări jurisprudențiale divergente.

13. Astfel, într-o primă orientare jurisprudențială s-a apreciat că prevederile art. 1 alin. (2) lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990 au în vedere numai militarii armatei române, care au fost constituiți sau menținuți în stare de prizonierat de către partea sovietică.

14. În argumentarea acestei orientări s-a arătat că se impune coroborarea metodei de interpretare gramaticală a termenilor utilizați în art. 1 alin. (2) lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990 cu metoda de interpretare istorico-teleologică, care are în vedere rațiunea pentru care au fost reglementate despăgubirile instituite prin decretul-lege menționat.

15. Din utilizarea celor două metode de interpretare rezultă că legiuitorul a reglementat măsuri reparatorii pentru persoanele constituite sau menținute în stare de prizonierat, care au făcut parte din armata română, devenită aliată a Uniunii Republicilor

Socialiste Sovietice după încheierea Convenției de armistițiu din 12 septembrie 1944.

16. În schimb, constituirea sau menținerea în stare de prizonierat a cetățenilor români înrolați în armata maghiară a avut la bază starea de beligeranță existentă între această armată și armatele devenite aliate cu Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice.

17. Prin urmare, numai prizonierii din armata română pot fi considerați persecutați politic ca urmare a nerespectării Convenției de armistițiu din 12 septembrie 1944 și beneficiază de măsurile reparatorii reglementate de Decretul-lege nr. 118/1990.

18. În sensul primei orientări jurisprudențiale au fost anexate sesizării hotărâri judecătorești definitive pronunțate de Curtea de Apel Brașov și tribunalele Arad, Brașov, Harghita și Timiș.

19. În cea de-a doua orientare jurisprudențială s-a apreciat că prevederile art. 1 alin. (2) lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990 sunt aplicabile inclusiv cetățenilor români înrolați în armata maghiară, care au fost constituiți sau menținuți în stare de prizonierat de către partea sovietică.

20. S-a argumentat că aplicarea metodei de interpretare gramaticală relevă că singura condiție impusă de norma anterior evocată este aceea a menținerii sau constituirii stării de prizonierat de către partea sovietică după data de 23 august 1944. Or, cetățenii români înrolați în armata maghiară, care au fost luați prizonieri de către partea sovietică, îndeplinesc această condiție, beneficiind astfel de măsurile reparatorii reglementate de Decretul-lege nr. 118/1990.

21. În sensul celei de-a doua orientări jurisprudențiale au fost anexate sesizării hotărâri judecătorești definitive pronunțate de tribunalele Brăila, Covasna, Harghita, Mureș și Satu Mare.

22. Autorul sesizării a apreciat că prima orientare jurisprudențială este în acord cu litera și spiritul legii.

IV. Jurisprudența Curții Constituționale

23. Prin Decizia nr. 242 din 10 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 544 din 29 iulie 2003, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1, 5 și 9 din Decretul-lege nr. 118/1990, precum și a dispozițiilor art. 3 și 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 214/1999 privind acordarea calității de luptător în rezistența anticomunistă persoanelor condamnate pentru infracțiuni săvârșite din motive politice, persoanelor împotriva cărora au fost dispuse, din motive politice, măsuri administrative abuzive, precum și persoanelor care au participat la acțiuni de împotrivire cu arme și de răsturnare prin forță a regimului comunist instaurat în România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 568/2001, cu modificările și completările ulterioare, reținând că necuprinderea în categoriile beneficiare de drepturi și a altor persoane, care se consideră îndreptățite să beneficieze de drepturile acordate prin lege, nu contravine principiului constituțional al egalității în drepturi, ci este o problemă de opțiune a legiuitorului pozitiv cu privire la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească persoanele care beneficiază de drepturile respective.

24. Prin Decizia nr. 303 din 10 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 645 din 10 septembrie 2003, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 12 din Decretul-lege nr. 118/1990, reținând că: „(...) hotărârea legiuitorului de a acorda măsuri reparatorii numai persoanelor condamnate ori celor care au suferit măsuri represive aplicate de dictatura instaurată în România nu contravine principiului egalității în drepturi sau principiului nediscriminării, întrucât statului român nu îi revine nicio obligație față de cetățenii români asupra cărora au fost exercitate măsuri politice sau dispoziții abuzive de autoritățile altor state, în afara teritoriului său”. Faptul că, prin corelarea unor prevederi legale, „unele persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate subiectiv, prin prisma propriilor

interese, în acest fel, nu reprezintă o discriminare (...) Limitarea impusă de dispozițiile legale criticate, respectiv acordarea de beneficii numai anumitor categorii de persoane, expres enumerate, are o justificare obiectivă și rezonabilă, și anume aceea că statul român este responsabil față de cetățenii săi numai în ceea ce privește dispozițiile și faptele proprii, aplicate de autoritățile române pe teritoriul său.”

V. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

25. Prin Decizia nr. I din 12 februarie 1996, Curtea Supremă de Justiție — Secțiunile Unite a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general și a stabilit că *beneficiază de prevederile art. 1 alin. (2) lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990 și persoana înrolată în armata maghiară, care a fost constituită în prizonier de către partea sovietică după 23 august 1944 ori, fiind constituită ca atare înainte de această dată, a fost reținută în captivitate după încheierea armistițiului.*

În motivarea acestei decizii s-au reținut următoarele: „Folosind termenul general «persoană», acest text de lege nu limitează sfera celor îndreptățiți să beneficieze de drepturile menționate la o anumită categorie de cetățeni, respectiv la cei constituiți în prizonieri de către partea sovietică dintre militarii armatei române. De aceea, se impune să se considere că textul de lege menționat se referă la orice persoană având cetățenie română, care a fost constituită în prizonier de către partea sovietică după data de 23 august 1944 ori, fiind constituită ca atare, înainte de această dată, a fost reținută în captivitate după încheierea armistițiului. A da altă interpretare textului art. 1 alin. (2) lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990 ar însemna a depăși voința legiuitorului, care nu putea să facă, în această privință, vreo diferențiere între persoanele de cetățenie română luate în captivitate de către partea sovietică în raport de apartenența lor la armata unui anumit stat, cunoscut fiind că înrolarea în armata maghiară a cetățenilor români rămași pe teritoriul vremelnice ocupat de statul ungar a constituit o obligație de la care nu s-au putut sustrage. Dacă legiuitorul ar fi urmărit să limiteze acordarea vechimii în muncă pentru perioada cât s-au aflat în captivitate numai la persoanele constituite în prizonieri din armata română, ar fi exclus în mod expres de la acest beneficiu persoanele având cetățenie română înrolate în armata maghiară, așa cum, de altfel, a procedat, prin art. 14 din decret, în cazul persoanelor condamnate pentru infracțiuni contra umanității și al celor care au desfășurat activitate fascistă. Nefiind făcută o asemenea excepție prin nicio dispoziție a Decretului-lege nr. 118/1990, înseamnă că intenția legiuitorului a fost să beneficieze de prevederile art. 1 alin. (2) lit. b) din acest decret-lege și persoanele înrolate în armata maghiară, care au fost constituite în prizonieri de către partea sovietică după 23 august 1944 ori care, fiind constituite ca atare înainte de această dată, au fost reținute în captivitate după încheierea armistițiului.”

26. Prin Decizia nr. 27 din 3 aprilie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 19 iunie 2023, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a respins, ca inadmisibilă, sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: „Dacă prevederile art. 1 alin. (2) lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990 au în vedere și persoanele înrolate în armata maghiară, care au fost constituite în prizonieri de război de către armata sovietică după data de 23 august 1944?”

În considerentul de la paragraful 62 din această decizie s-a reținut că: „Astfel, chiar dacă dispozițiile legale a căror interpretare se solicită sunt relativ recente, problema de practică judiciară este deja una de amploare pe rolul instanțelor de judecată, pe rolul acestora fiind înregistrate și soluționate deja numeroase cauze, cu caracter definitiv (fiind cauze ce se judecă în primă și ultimă instanță de tribunal), cu soluții divergente conform celor comunicate în cadrul punctelor de vedere exprimate în cadrul jurisprudenței comunicate de curțile de apel.”

27. Prin Decizia nr. 20 din 13 noiembrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 31 ianuarie 2024, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (2) lit. b), art. 4 alin. (1) și art. 5 alin. (7) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, în cazul persoanelor constituite în prizonieri de către partea sovietică anterior datei de 23 august 1944 și reținute în captivitate după încheierea armistițiului, perioada de prizonierat pentru stabilirea bazei de calcul al indemnizației potrivit art. 4 alin. (1) din decretul-lege menționat nu include și perioada de prizonierat anterioară datei de 23 august 1944.”

În considerentele de la paragrafele 63 și 64 ale acestei decizii s-a reținut că: „interpretarea teleologică contribuie la lămurirea dispozițiilor art. 1 alin. (2) lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990, deoarece scopul edictării acestora nu a fost acela de a indemniza persoanele (ori urmașii acestora) pentru starea de prizonierat în U.R.S.S., derivată din situația de beligeranță dintre cele două țări, ci a avut în vedere starea de prizonierat nejustificată, continuată după data de 23 august 1944, când armata română nu a mai luptat împotriva armatei sovietice, devenind aliat de iure al acesteia. Având în vedere încetarea de către România a operațiunilor militare împotriva U.R.S.S. la data de 23 august 1944 și alianța consfințită între aceste state prin Convenția de armistițiu din 12 septembrie 1944, apar ca injuste constituirea de prizonieri și prelungirea acestei stări după data de 23 august 1944.”

VI. Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

28. Procurorul general a apreciat că prima orientare jurisprudențială este în litera și în spiritul legii, iar ulterior, a precizat că aderă la soluția propusă prin raport.

VII. Opinia judecătorilor-raportori

29. Judecătorii-raportori au apreciat că recursul în interesul legii este inadmisibil.

VIII. Înalta Curte de Casație și Justiție

30. Verificând regularitatea sesizării, se constată că Înalta Curte de Casație și Justiție a fost legal sesizată de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov care, potrivit art. 514 din Codul de procedură civilă, are legitimare procesuală pentru declanșarea acestui mecanism de unificare a practicii judiciare, în scopul interpretării și aplicării unitare a legii de către instanțele judecătorești.

31. Referitor la cerințele de admisibilitate a recursului în interesul legii, art. 515 din Codul de procedură civilă prevede că „recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecării au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii”.

32. Prima condiție menționată este îndeplinită, deoarece prezentul recurs în interesul legii vizează o problemă de drept referitoare la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 1 alin. (2) lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990, în sensul de a se stabili: *Dacă prevederile art. 1 alin. (2) lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, au în vedere și persoanele înrolate în armata maghiară, care au fost constituite prizonieri de către partea sovietică după data de 23 august 1944 sau, fiind constituite ca atare, înainte de această dată, au fost menținute în captivitate după data de 23 august 1944?*

33. Și a doua condiție este îndeplinită, de vreme ce hotărârile judecătorești invocate de autorul sesizării au soluționat diferit problema de drept în discuție.

34. Astfel, într-o primă orientare jurisprudențială s-a apreciat că dispozițiile art. 1 alin. (2) lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990 au în vedere numai militarii armatei române, care au fost constituiți sau menținuți în stare de prizonierat de către partea sovietică.

35. În cea de-a doua orientare jurisprudențială s-a apreciat că prevederile art. 1 alin. (2) lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990 sunt aplicabile inclusiv cetățenilor români înrolați în armata maghiară, care au fost constituiți sau menținuți în stare de prizonierat de către partea sovietică.

36. Autorul sesizării a anexat hotărâri judecătorești definitive prin care a făcut dovada soluționării diferite a problemei de drept ce formează obiectul prezentului recurs în interesul legii.

37. Din analiza memoriului de sesizare cu recurs în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov, precum și a documentelor atașate rezultă că sunt îndeplinite cerințele formale de admisibilitate enunțate anterior.

38. Pe de altă parte, este necesar ca sesizarea să fie de natură să conducă la atingerea scopului recursului în interesul legii, respectiv unificarea jurisprudenței divergente prin asigurarea interpretării și aplicării textelor de lege supuse examinării, sub forma unei dezlegări de principiu.

39. Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că „premisele recursului în interesul legii sunt acelea că o dispoziție legală conține reglementări îndoielnice, lacunare ori neclare, necesar a fi lămurite sub aspectul interpretării, pentru înlăturarea unei aplicări neunitare a acesteia” (Decizia nr. 11 din 23 mai 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 13 iulie 2016).

40. Or, astfel de premise nu sunt asigurate dacă norma legală indicată ca sursă a practicii judiciare neunitare a fost anterior lămurită de către instanța supremă prin intermediul deciziilor obligatorii pronunțate în cadrul mecanismelor de unificare jurisprudențială.

41. Sub acest aspect, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că aceeași problemă de drept a mai făcut obiectul analizei Secțiilor Unite ale Curții Supreme de Justiție, fiind pronunțată Decizia nr. I la data de 12 februarie 1996, prin care a fost admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general, stabilindu-se că beneficiază de prevederile art. 1 alin. (2) lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990 și persoana având cetățenie română, înrolată în armata maghiară, care a fost constituită în prizonier de către partea sovietică după 23 august 1944 ori, fiind constituită ca atare înainte de această dată, a fost reținută în captivitate după încheierea armistițiului.

42. Astfel, se constată că, deși decizia obligatorie, pronunțată în cadrul mecanismului de unificare jurisprudențială, a avut în vedere textul de lege într-o variantă anterioară, statuarea instanței supreme se impune, pentru identitate de rațiune, și în noua reglementare care a păstrat soluția normativă anterioară, art. 1 alin. (2) lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990 având o redactare similară cu varianta sa anterioară. Ca atare, considerentele care au stat la baza soluției obligatorii de interpretare a textului menționat își mențin actualitatea și valabilitatea și în privința textului din noul act normativ supus analizei de față.

43. La momentul pronunțării Deciziei nr. I din 12 februarie 1996, forma în vigoare a art. 1 alin. (2) lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990 prevedea că „de aceleași drepturi beneficiază și persoana care: a fost constituită în prizonier de către partea sovietică după data de 23 august 1944 ori, fiind constituită ca atare, înainte de această dată, a fost reținută în captivitate după încheierea armistițiului”.

44. Ulterior, Legea nr. 210/2022 pentru modificarea art. 1 alin. (2) din Decretul-lege nr. 118/1990, care a reprezentat ultima modificare adusă actului normativ de bază, a stabilit că „de aceleași drepturi beneficiază și persoana care: a fost constituită

în prizonier de către partea sovietică după data de 23 august 1944 ori, fiind constituită ca atare, înainte de această dată, a fost reținută în captivitate după încheierea armistițiului, *indiferent de locul reținerii*”.

45. Se observă astfel că textul de lege supus analizei la momentul pronunțării Deciziei nr. I din 12 februarie 1996 nu a suferit modificări structurale care să poată fi considerate semnificative și care să determine o schimbare a interpretării realizate prin decizia menționată, fiindu-i doar adăugată sintagma „*indiferent de locul reținerii*”, aspect care nu face decât să potențeze dezlegarea dată în cadrul mecanismului de unificare.

46. De asemenea, procedând la o examinare comparativă a sesizării pendinte în raport cu cea soluționată de Secțiile Unite ale Curții Supreme de Justiție prin Decizia nr. I din 12 februarie 1996, se reține că prezenta sesizare se circumscrie, în esență, aceleiași probleme de drept care a fost analizată de instanța supremă, în interpretarea unui act normativ mai vechi, dar care cuprindea o normă legală fără diferențe semnificative față de cea a cărei interpretare se solicită prin sesizarea de față.

47. Astfel, sesizarea are același conținut, problema de drept invocată având în esență același înțeles, respectiv dacă prevederile art. 1 alin. (2) lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990 se aplică și persoanei înrolate în armata maghiară, care a fost constituită în prizonier de către partea sovietică după 23 august 1944 ori care, fiind constituită ca atare înainte de acea dată, a fost reținută în captivitate după încheierea armistițiului.

48. Armistițiul la care se referă norma juridică anterior evocată are la bază Convenția de armistițiu din 12 septembrie 1944, încheiată între Guvernul român, pe de o parte, și guvernele Uniunii Sovietice, Regatului Unit al Marii Britanii și Statelor Unite ale Americii, pe de altă parte.

49. Prin urmare, nici sub aspectul conținutului sesizărilor adresate instanței supreme, problema de drept avută în vedere nu este diferită.

50. Chiar dacă ulterior Deciziei nr. I din 12 februarie 1996 a Secțiilor Unite ale Curții Supreme de Justiție au fost pronunțate soluții de speță care au conturat o practică judiciară neunitară, astfel cum rezultă din hotărârile judecătorești anexate sesizării, aceasta nu înseamnă că se poate apela din nou la mecanismul recursului în interesul legii, câtă vreme prin decizia menționată au fost deja interpretate dispozițiile legale pretins a fi neclare. Din această perspectivă, Înalta Curte de Casație și Justiție constată că problema de drept ce formează obiectul sesizării a primit deja o interpretare, astfel încât nu sunt întrunite condițiile legalității investiției.

51. Perpetuarea divergențelor jurisprudențiale poate fi explicată și prin prisma faptului că dispozițiile procesuale în vigoare la momentul pronunțării Deciziei nr. I din 12 februarie 1996, respectiv cele ale art. 329 din Codul de procedură civilă din 1865, prevedeau că: „(...) Deciziile prin care se soluționează sesizările se pronunță de secțiile unite și se aduc la cunoștința instanțelor de Ministerul Justiției. (...) Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe.”

52. Așadar, în reglementarea anterior menționată, în vigoare la momentul pronunțării Deciziei nr. I din 12 februarie 1996 de către Secțiile Unite ale Curții Supreme de Justiție, deciziile pronunțate în cadrul acestui mecanism nu se publicau în Monitorul Oficial al României, însă erau obligatorii pentru instanțe de la data comunicării acestora de către Ministerul Justiției.

53. Abia prin Legea nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României a fost reglementată publicarea deciziilor pronunțate de Secțiile Unite ale Curții Supreme de Justiție în Partea I a Monitorului Oficial al României (art. 5 lit. L).

54. Cu toate acestea, o nouă investiție a instanței supreme cu privire la aceeași problemă de drept dezlegată anterior în cadrul mecanismului de unificare jurisprudențială este în măsură să golească de conținut acest mecanism al cărui scop, într-un astfel de context, nu mai poate fi atins.

55. Totodată, verificând dacă dispozițiile art. 518 din Codul de procedură civilă, ce reglementează încetarea efectelor deciziei în

interesul legii, se aplică Deciziei nr. I din 12 februarie 1996, se reține că, potrivit principiului *tempus regit actum*, decizia a fost pronunțată în baza art. 329 din Codul de procedură civilă din 1865, fiind supusă regimului juridic instituit de acest din urmă cod.

56. Spre deosebire de noua dispoziție procesual civilă care, în art. 518 din Codul de procedură civilă, include și o reglementare *ratione temporis* a întinderii efectelor juridice ale deciziilor pronunțate în interesul legii, vechea reglementare nu avea o astfel de normă ce ar fi putut fi interpretată cu privire la efectele Deciziei nr. I din 12 februarie 1996. Or, art. 518 din Codul de procedură civilă se aplică deciziilor pronunțate în interesul legii după intrarea în vigoare a acestui act normativ (Decizia nr. 10 din 25 mai 2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 595 din 6 august 2015).

57. Acest text de lege prevede că „decizia în interesul legii își încetează aplicabilitatea la data modificării, abrogării sau constatării neconstituționalității dispoziției legale care a făcut obiectul interpretării”. În condițiile în care dispozițiile art. 1 alin. (2) lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990, astfel cum au fost modificate, sunt similare cu cele care au fost interpretate de Secțiile Unite ale Curții Supreme de Justiție prin Decizia nr. I din 12 februarie 1996 și această decizie a fost pronunțată sub imperiul Codului de procedură civilă din 1865, rezultă că soluția trebuie să fie identică, nefiind astfel aplicabile dispozițiile art. 518 din Codul de procedură civilă.

58. Prin urmare, dacă norma legală ce constituie temeiul sesizării a fost anterior lămurită prin decizia pronunțată în cadrul mecanismului de unificare a practicii judiciare, prezentului recurs

în interesul legii îi lipsește însăși premisa promovării sale, respectiv aceea ca textul de lege invocat să necesite clarificare sub aspectul modalității de interpretare (Decizia nr. 22 din 17 octombrie 2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 10 din 5 ianuarie 2023).

59. Astfel, dezlegările din Decizia nr. I din 12 februarie 1996 a Secțiilor Unite ale Curții Supreme de Justiție sunt aplicabile *mutatis mutandis* și problemei de drept care formează obiectul prezentului recurs în interesul legii, păstrându-și valabilitatea reperele de analiză stabilite prin decizia menționată.

60. Din această perspectivă, jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție a relevat că interpretarea ce a constituit deja obiect al procedurii de unificare printr-o decizie în interesul legii se opune cu autoritate de lucru interpretat oricărei alte soluții (Decizia nr. 38 din 29 mai 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 578 din 19 iulie 2017).

61. Așadar, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că, în condițiile în care art. 1 alin. (2) lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990, interpretat prin Decizia nr. I din 12 februarie 1996, are un conținut normativ nemodificat substanțial de la data interpretării obligatorii, decizia menționată se bucură în continuare de autoritate de lucru interpretat, care face inadmisibilă sesizarea (în același sens este și Decizia nr. 31 din 24 aprilie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 693 din 28 iulie 2023).

62. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 517 alin. (1) din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibil, recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov cu privire la următoarea problemă de drept:

Dacă prevederile art. 1 alin. (2) lit. b) din Decretul-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum și celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările și completările ulterioare, au în vedere și persoanele înrolate în armata maghiară, care au fost constituite prizonieri de către partea sovietică după data de 23 august 1944 sau, fiind constituite ca atare, înainte de această dată, au fost menținute în captivitate după data de 23 august 1944?

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 25 martie 2024.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent-șef,
Cristian Balacciu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

